

Frida Kahlo

Artista care a pictat cu sufletul

Micii mei
EROI

Cu siguranță, sunt zile în care ești trist, nu te simți bine sau treburile nu merg cum ai vrea, și atunci te trezești că te întrebi: „De ce mi se întâmplă tocmai mie?”

Te înțeleg. Să eu mă simt câteodată așa. Dar nu folosește la nimic să te văicărești. Când lucrurile nu merg în direcția bună trebuie să încercăm să fim optimiști, să ne concentrăm asupra a ceea ce ne face fericiți și să ne bucurăm de ele cât putem de mult. În cazul meu, pictura a fost cea care m-a făcut fericită.

Mă numesc Magdalena Carmen Frida Kahlo, dar, în lume, toți mă cunosc ca Frida Kahlo. Dacă ai chef să mă ascultă, am să-ți povestesc ce-am făcut atunci când totul părea că se prăbușește peste mine.

Iată povestea mea.

M-am născut în 1907 într-un cartier frumos dintr-un oraș numit Coyoacan, în Mexic, unde sunt multe parcuri, străzi plăcute și lucruri frumoase pictate în culori vii. **Familia mea locuia în casa Azul, casa albastră.**

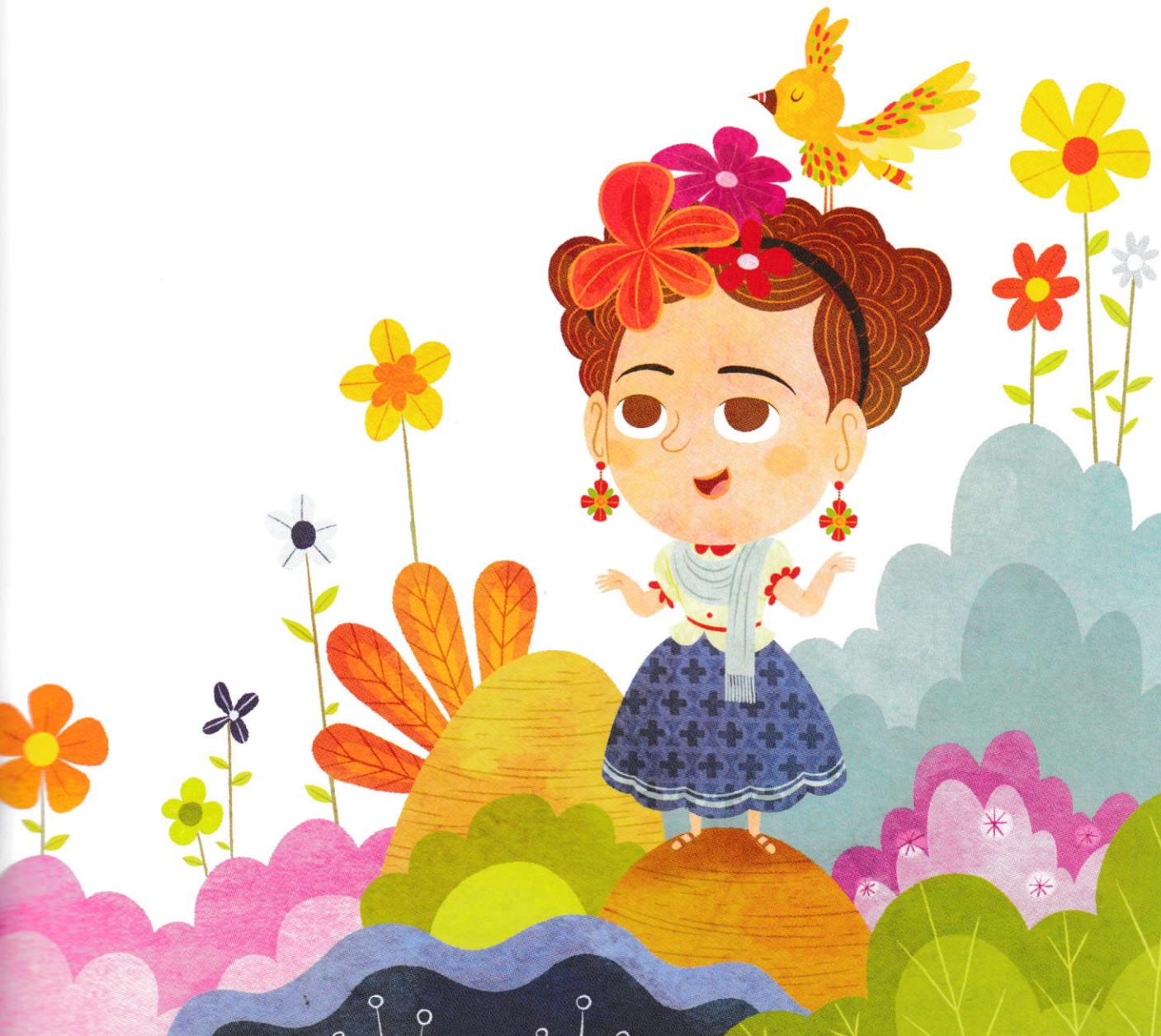
Respect pentru oameni și cărti

Mama era bolnavă, aşa că nu-mi puteam petrece mult timp cu ea. Dar nu totul mergea rău: din copilărie îmi amintesc de timpul pe care îl petreceam cu tata. Era fotograf și îi plăcea să picteze. Ne plimbam de

Respect pe obicei împreună și, în timp ce eu prindeam insecte, el făcea fotografii și picta acuarele.

- Uite, tată, ce pasăre frumoasă! Și cât e de colorată!
- Nu te mișca, Frida! Să vedem dacă reușesc să vă prind în aceeași poză. Zi pa-ta-ta.
- Pa-ta-ta.

Aveam doar săse ani când **o boală mi-a intrerupt zilele fericite**. Am făcut poliomielită, o boală provocată de un virus care atacă mai ales picioarele și care poate provoca paralizie.

Din fericire, azi a dispărut aproape complet datorită vaccinurilor, dar, când eram eu copil, era o boală foarte des întâlnită. Mi-am petrecut nouă luni întregi în pat până să mă fac bine, dar boala mi-a lăsat pentru totdeauna o ușoară malformație la un picior.

Colegele de școală râdeau de mine și mă porecliseră „Picior-de-lemn“ din cauza felului în care mergeam.

Cum nimeni nu voia să se joace cu mine, mi-am inventat o prietenă imaginară.

- Priviți! Vine Frida Picior-de-lemn!
- N-o băga în seamă, Frida! Pentru mine ești perfectă.
- Ce noroc să am o prietenă ca tine!